

ците и посветените (разпространяваше се с гриф „За служебно ползване!“) своето актуално политическо становище по този въпрос. Тогава задължително и неподлежащо на коментар, днес това твърдение продължава да пребъдва сякаш по инерция и се приема за научен факт от научната колегия и обществото. На основата на моя опит и познание, добити в продължение на 30-годишна научноизследователска работа тъкмо по различните аспекти на македонския въпрос, сега си позволявам да твърдя, както вече съм го правил и на други научни форуми, че тази постановка е колкото погрешна спрямо историческите факти, толкова и обидна спрямо българската национална кауза.

Погрешна – защото експериментът на Стоян Новакович е само краткотраен епизод в развитието на сръбската политика спрямо Македония, а не дълготрайна стратегическа линия. Неговата теория не намира поддръжници в сръбския научен, културен и политически елит. Сръбската политика по отношение на Македония от Берлинския конгрес до Втората световна война се развива върху становището, че там живеят „прави сърби“, а нейна псевдоакадемична интерпретация и оправдание е теорията на проф. Йован Цвиич за македонските славяни като флотантна маса, която би възприела национално съзнание според политическия дял на областта между Сърбия и България.

Обидна – защото да се твърди, че едно спорадично академично хрумване на сръбски учен, игнорирано от държавата и обществото, може да нанесе толкова големи и трайни щети на българското национално единство, значи да се поставя под съмнение зрелостта и твърдостта на националното самосъзнание на българското население в Македония и да се принизява и отрича историческата мисия на Българската екзархия, Вътрешната македоно-одринска революционна организация и другите национални институции, които го крепиа.

Истината – за мен очевидна – е, че съвременният македонизъм, т.е. политическата доктрина, върху която се изгражда, развива и функционира македонската държавност след Втората световна война, първоначално като федеративна единица на Югославия, днес като суверенна държава, води началото си от политиката на Коминтерна по македонския и националния въпрос изобщо. В последните десет години се появиха няколко документални сборника на тема Македония, македонския въпрос и националните проблеми на Балканите в политиката на Коминтерна, съставени и издадени от руски, български и други учени.² Който ги притежава или който ги познава, ще се съгласи, че става въпрос за уникално научно богатство в облика на няколко хиляди документа от най-секретните бивши съветски архиви. Те